

Verhaal 1 Stokkie gaat op reis

StokkieStaa®t stapt op een zonnige dag
Het dierenbos in met een grote lach
“Ik ga op zoek naar de vervelendste krokodil
Ik vang hem als hij snurkend slaapt in de modderdril”

Zijn moeder roept: “maar ach en och
Mijn allerliefste Stokkie toch !
De wereld is zo vol van vervelende zaken
Ga jij daar niet van streek door raken ?”

Maar Stokkie denkt: “vervelende zaken ,
Bestaan die dan en kunnen die mij raken ?
Ik ken alleen een vervelende krokodil
Die snurkend slaapt in de modderdril.

Dan komt Giraf, die zegt: “Luister maar
Zitten er kronkels, daar èn daar (zie plaatje)
Laat dan lucht door je neus naar binnen
En door je mond naar buiten, zo moet je beginnen”

Stokkie doet wat Giraf heeft gezegd
Hij heeft zijn hand op zijn buik gelegd
Hij ademt in en uit, hij doet goed mee
En dan voelt Stokkie: dit is oké !

Stokkie loopt verder het dierenbos in
Hij stapt maar door en heeft veel zin.
In de avond krijgt hij het koud, ojee
Dat is dus helemaal niet oké.....

Vogel komt net langs op dat moment
“Jij hebt het koud, Stokkie- mijn-vent
Leen maar even mijn wintervacht
Dan ben je warm, dag en nacht”

Dan gaat het wervelend waaien
Alle bomen zwaaien
Oei, oei, dat is gevaarlijk, ojee
Dit is dus helemaal niet oké”.

Schildpad komt net langs op dat moment
“jij bent bang, Stokkie- mijn-vent
Leen maar even mijn schildenkracht
Dan ben je veilig, dag en nacht”.

Stokkie loopt en loopt, nog dieper in het bos
Want die krokodil loopt nog steeds los
Die snurkende krokodil, die slaapt in de modderdril

Dan ziet Stokkie een berg met stenen
Hij kijkt er doorheen en ojee, dat kun je niet menen !
Daar ligt de vervelendste krokodil
Slapend te snurken in de modderdril

Stokkie neemt een stok van de grond
Er komt een gruwelijk grommen uit zijn mond
Stokkie zal de krokodil verslaan
En oh zo trots naar huis toe gaan

Maar oh la la, dat is toch gemeen
Stokkie komt vast te zitten tussen al dat steen
Hij voelt het in zijn buik, ojee, ojee
Dit voelt helemaal niet oké !

De snurkende krokodil
Ligt niet meer te slapen in de modderdril
Hij sluipt naar Stokkie, ojee, ojee,
Dit is helemaal niet oké !
HELP HELP, Stokkie weet het niet meer
Wie helpt Stokkie deze keer?!..!?

Plots staat daar Giraf aan de stenen rand
Die vriendelijk vraagt: “wat is hier aan de hand ?”
Stokkie roept : “Krokodil eet me op met huid en
haar
Ik voel krinkels en kronkels, wat is dit naar !

Giraf zegt: “Lieve Stokkie, toch
Jij weet het vast en zeker nog
Bij kronkels gaat de adem door je neus naar binnen
En door je mond naar buiten, zo moet je beginnen.

Voel je adem door je hart stromen
Dat mag ook helemaal tot rust komen
Adem weer in, maak je buik helemaal rond
En laat de lucht er weer uit door je mond”

Stokkie doet wat Giraf heeft gezegd
Hij heeft zijn hand op zijn buik en zijn hart gelegd
Hij ademt in en uit, hij doet goed mee
En dan voelt Stokkie: dit is oké !

Krinkels en kronkels gaan mee met de lucht
Het bonzen van zijn hart, wordt minder per zucht
En kijk ! Zijn hele lichaam doet graag mee,
Hij weet het zeker: dit is oké !

Stokkie blijft maar ademen, dat doet hij lang
En denkt dan: “Hé da’s gek, ik ben niet meer zo
bang”...
Stiekem kijkt hij naar Krokodil, en nee maar, rillebil !
Die ligt weer snurkend te slapen in de
modderdril.....